

FOAIE PAROHIALĂ IULIE 2017



tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

*Una e să ne rugăm,
alta e să ne rugăm
cum trebuie!*



Unul dintre discipoli i-a spus lui Isus: *Doamne, învață-ne să ne rugăm, așa cum și Ioan i-a învățat pe discipolii lui.* Isus le-a zis: ***Când vă rugați, nu faceți ca ipocriții, pentru că lor le place să se roage... ca să fie văzuți de oameni.***

Și noi ne rugăm, dar oare rugăciunea noastră iese dintr-o inimă smerită? Ne rugăm noi așa cum vrea Domnul? Vrem să fim văzuți și ascultați de oameni sau de Dumnezeu?

Rugăciunea trebuie să iasă dintr-o inimă smerită! La persoanele care se roagă, cuvântul și cererea trebuie să fie bine rânduite, să fie făcute în tăcere, cu evlavie. Să ne gândim că ne aflăm înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să fim plăcuți în ochii săi și prin poziția trupului, și prin tonul vocii. De fapt, după cum este neplăcut să strigi cu voce tare, tot așa este potrivit să te rogi cu modestie și reculegere.

De altfel, Domnul ne-a învățat să ne rugăm în secret, în locuri retrase, îndepărtate, chiar în locuințele noastre. Credința ne învață că Dumnezeu este prezent pretutindeni, că el îi ascultă și-i vede pe toți și că pătrunde cu plinătatea maiestății sale și în locurile ascunse, după cum este scris: *Eu sunt un Dumnezeu care stă aproape, nu un Dumnezeu care este departe. Poate oare omul să se ascundă într-un loc tainic unde eu să nu-l văd? Oare nu umplu eu cerul și pământul?* (Ier 23,23-24).

Când participăm la Liturghie trebuie să ne amintim de respect și de buna rânduială. **Nu trebuie să rostim rugăciunile cu glasuri dezordonate, nici să pronunțăm cu vorbărie zgomotoasă o rugăciune care trebuie adresată lui Dumnezeu cu umilință, căci El nu ascultă vocea, ci inima omului.** Nu e necesar să atragem prin strigăte atenția Aceluia care vede gândurile noastre. Domnul arată acest lucru când spune: *De ce gândiți rău în inimile voastre?* (Mt 9,4).

În *Cartea întâi a Regilor*, Ana, care era o imagine a Bisericii, îl ruga pe Dumnezeu în tăcere și cu modestie, în taina inimii. Vorbea cu o rugăciune ascunsă, dar cu o credință vizibilă. Vorbea nu cu buzele, ci cu inima, deoarece știa că așa ascultă Dumnezeu. A obținut ce a cerut în mod eficace, pentru că a cerut cu încredere. Acest lucru îl afirmă Scriptura când spune: *Se ruga în inima sa și își mișca numai buzele, dar glasul nu i se auzea, și Domnul a ascultat-o* (1Sam 1,13).

Când ne rugăm, să nu uităm imaginea vameșului și a fariseului. Când se ruga, vameșul nu-și ridica privirea spre cer cu nerușinare, nu-și ridica în mod obraznic mâinile, ci, bătându-și pieptul și regretându-și păcatele, implora ajutorul milostivirii divine. În timp ce fariseul se complăcea în sine, vameșul a meritat să fie îndreptățit mai degrabă decât acela, pentru că se ruga astfel și nu și-a pus speranța mântuirii în nevinovăția sa, din moment ce nimeni nu este nevinovat. El se ruga, mărturisindu-și cu umilință păcatele, și rugăciunea sa a fost ascultată de Cel care îi iartă pe cei umili.

În Evanghelie, Isus vorbește despre intenția cu care sunt săvârșite faptele noastre, despre dorința de a fi lăudați și despre admirația pe care sperăm să o stărnim. Aceasta este numită în vocabularul moral *glorie deșartă*. Autorii spirituali defineau *gloria deșartă* ca „hoată”: ți se alătură în călătorie, te asigură că are același țel cu tine și la sfârșit te fură. **Un vanitos și un virtuos săvârșesc aceleași fapte bune, diferența este pentru cine le fac și de la cine așteaptă răsplata.** Sfântul Bernard, de pildă, și-a dat seama că el nu predica pentru Dumnezeu, ci pentru propria ispitare. Trebuia să se lase? Și-a răspuns, ca și cum ar fi vorbit cu gândul care îl ispita: „Nu am început pentru tine și nu voi sfârși pentru tine!”.

Marii sfinți ai Bisericii au cunoscut și au experimentat valoarea și puterea rugăciunii și au dat mărturie despre aceasta. Sfântul Augustin spunea: „Rugăciunea este liman pentru cei învăluiți de vifor, ancoră pentru cei asupriți de valuri, toiaș pentru cei osteniți, comoară pentru cei săraci, refugiu pentru cei bogați, ajutor contra bolilor pentru cei slabi și apărare a sănătății pentru cei tari”. Sf. Francisc de Sales ajunsese la concluzia că „Rugăciunea este cel mai bun medicament pentru orice rău al sufletului”, iar Padre Pio îi îndemna pe toți: „Roagă-te și speră; nu te agita! Agitația nu folosește la nimic. Dumnezeu este milostiv și va asculta rugăciunea ta”.

Știind care este rolul ei în viața noastră, nu putem să considerăm rugăciunea ca ceva opțional. Nu! Trebuie să ne rugăm mult, dar bine! Rugăciunea este vitală! **Și întreaga noastră viață poate să fie o rugăciune dacă - cu evlavie, umilință, încredere și statornicie - ne înălțăm inima și gândul către Dumnezeu și-i jertfim lui munca, grijile, suferințele și bucuriile noastre.**

MERINDE PENTRU DRUM

Loc de tăcere

Se povestește că Principele de Condé a mers odată într-o biserică din Paris. S-a așezat lângă un seminarist și, foarte curios, l-a întrebat:

- Tiner, îmi poți spune ce anume vă învață în Seminar?

Seminaristul nu răspunse nimic. Principele repetă întrebarea și obține același rezultat de prima dată. Intrigat de tăcerea tânărului, aristocratul, manifestând un viu interes, insistă din nou.

- Ei bine, în Seminar ne învață ca în biserică să păstrăm tăcerea, răspunse foarte serios seminaristul.

Sunt mulți creștini care ar trebui să treacă prin Seminar, ca să învețe să păstreze tăcerea în biserică. A ști să te adaptezi la locul unde te afli este o normă de educație elementară. Atitudinea pe care o avem la un concert, la teatru, la o conferință nu este aceeași cu cea de la o petrecere, de la un meci de fotbal sau de pe plajă.

La biserică mergem să ne rugăm, să-l întâlnim pe Dumnezeu. Prezența lui Cristos în tabernacol cere respect în privința vestimentației și a felului de a ne comporta. Pe lângă aceasta, la biserică vin oameni cu sufletul împovărat, care caută liniște, pace, alinare; sunt oameni care vor să se roage și au dreptul la liniște, au dreptul să nu fie deranjați.

Acestea sunt două motive destul de serioase pentru a avea o atitudine decentă în biserică: El, care se află în tabernacol, și ceilalți, care se află lângă noi.



Fiecare dintre noi are nevoie de perioade de timp, dar și de locuri de reculegere, de meditare, de liniște... Îi mulțumim lui Dumnezeu că este așa! De fapt, această nevoie ne spune că nu suntem făcuți doar pentru muncă, ci și pentru gândire, reflecție... De aceea, aș dori să vă fac o propunere: de ce să nu descoperim unele cărți ale Sfintei Scripturi care nu sunt atât de cunoscute? Sau din care am auzit doar anumite fragmente în timpul Sfintei Liturghii sau al altor slujbe, dar pe care nu le-am citit niciodată în întregime? De fapt, mulți creștini nu au citit niciodată Biblia și au despre aceasta o cunoaștere foarte limitată și superficială.

Biblia – după cum îi spune și numele – este o culegere de cărți, o mică „bibliotecă”, alcătuită de-a lungul unui mileniu. Unele dintre aceste „cărți” care o alcătuiesc rămân aproape necunoscute de marea majoritate a oamenilor, chiar dacă sunt buni creștini.

(Papa Benedict al XVI-lea)

Sufletul nu are vacanță!

Sufletul nostru are nevoie permanentă de clipe intime de rugăciune, chiar și în timpul vacanțelor și al concediilor. „Sufletul nu are vacanță”, spunea un director spiritual al unui Seminar, îndemnându-i pe viitorii preoți ca pe timpul vacanței să nu neglijeze rugăciunea, meditația, Rozariul, lectura spirituală. Avea dreptate să insiste asupra acestei realități pentru că fără dialogul de rugăciune cu Dumnezeu suntem săraci, neîmpliniți, nemulțumiți.

Rugăciunea completează și împlinește vacanța, concediul și orice timp. Dacă știm să găsim clipe de rugăciune în fiecare zi, înseamnă că am înțeles ce înseamnă să fim întregi în fața lui Dumnezeu și în fața propriei conștiințe.

Vacanțele sunt o ocazie să medităm, să ne distanțăm de ceea ce ne acaparează în mod normal: munca, serviciul, rutina. Este foarte important să mergem într-un loc retras. Pentru a ne analiza pe noi înșine și reacțiile noastre avem nevoie să ne distanțăm de mulțime, de cotidian, să găsim tăcere și singurătate. Este foarte importantă această îndepărtare. Un pictor se îndepărtează de tablou pentru a aprecia lucrarea, pe măsură ce o completează. Și noi, pentru a face o capodoperă din viața noastră spirituală, avem nevoie să ne distanțăm de cotidian, pentru a-l analiza, pentru a-l corecta.



Să aveți o vacanță frumoasă și liniștită!

Programul religios al parohiei

Sfintele Liturghii sunt celebrate după următorul program:

- de luni până sâmbătă, la orele: **8.00 și 18.00.**
- duminica, la orele: **9.00; 11.00; 18.00.**
- În Sărbătorile de poruncă din timpul săptămânii, la: **9.00; 11.00; 18.00.**

Sfântul Rozariu și Coronița milostivirii lui Dumnezeu:

- în fiecare seară, la **17.15**
- duminica, la orele: **8.15; 10.15**

Adorație în fața Preasfântului Sacrament:

- în fiecare joi, după Sfânta Liturghie de la ora 18.00, pentru o oră, rămânem în Adorație euharistică și în rugăciune pentru a ispăși și a repara ofensele aduse Preasfintei Inimi a lui Isus și Inimii Neprihănite a Mariei.
- în fiecare primă vineri din lună, după Sfânta Liturghie de la ora 18.00, și duminica, la 17.30, înainte de Liturghia de seară.